

*Paris'iteki
Ev*

KELLY BOWEN

Övgüler

“Kelly Bowen’ın *Paris’teki Ev* isimli romanı, işgal altındaki Paris’in tehlikelerini cesaret ve merhametle atlatan iki kadının dokunaklı öyküsünü anlatıyor. Bowen hem yürekleri sızlatan hem de umut dolu bir ihtişam, entrika ve fedakârlık tablosu sunuyor.”

–Julia Kelly, *The Light Over London*
isimli romanın uluslararası çoksatar yazarı

“Çifte tarih şeridi, geçmişi ve şimdiki zamanı bir araya getiriyor; bir ev tablosu, birbirine eş iki kolye ucu ve bir kadının eski fotoğrafları iki tarih arasında bir köprü oluşturan, hayati önem taşıyan ipuçları hâline geliyor; muhteşem sanat eserleri ve tanışmaları kaderlerinde yatan iki insan arasındaki dokunaklı aşk, öyküyü bir sona bağlıyor. Sondaki “İşte bu” anı ve hayatın değerini bilmemiz gerektiğini hatırlatması kitabı ve karakterlerini, son sayfayı çevirdikten çok sonra bile akıllardan silinmeyecek hâle getiriyor.”

–Karen White, *The Last Night in London*
isimli romanın *New York Times* çoksatar yazarı

“Cesaret, casusluk ve gerçek aşka dair nefes kesici, sürükleyici bir İkinci Dünya Savaşı öyküsü. Kelly Bowen’ın ilginç karakterleri sizi unutulmaz bir macera ve keşif yolculuğuna çıkaracak. Bu kitabı bir an bile elinizden bırakmak istemeyeceksiniz!”

–Genevieve Graham, *Letters Across the Sea*
isimli romanın uluslararası çoksatar yazarı

“Kelly Bowen en karanlık yerlerden çıkabilecek göz kamaştırıcı güzelliği ortaya koyan derin bir insanlık ve kefaret öyküsü yaratmış. Gerçek bir sanat eseri.”

–Erika Robuck, *The Invisible Woman*
isimli romanın çoksatar yazarı

“Paris Ritz Oteli’nin şaşaalı atmosferinde geçen etkileyici bir tehlike ve entrika, aşk ve kayıp öyküsü. Bu romanda ustalıkla betimlenen sanat eserleri gibi, *Paris’teki Ev* de bir hazine.”

–Christine Wells, *Sisters of the Resistance*
isimli romanın yazarı

“Yüksek sanat ve casusluk karışımı muhteşem bir öykü. *Paris’teki Ev* baştan sona heyecan dolu!”

–Celia Rees, *Miss Graham’s Cold War Cookbook*
isimli romanın yazarı

“Ustalıkla örülmüş bir tarih, gerilim ve gizem öyküsü. Bowen etkileyici karakterleriyle ve dudak uçuklatan olaylarıyla hem heyecan dolu hem de merak uyandıran bir roman yazmış. Baştan sona sürükleyici bir eser.”

–Imogen Kealey, *Liberation* isimli romanın yazarı

PARİS'TEKİ EV
KELLY BOWEN

Özgün Adı: The Paris Apartment
©2021 Kelly Bowen

Reading group guide ©2021 Kelly Bowen, Hachette Book Group, Inc.
Bu eser Grand Central Publishing, New York, New York, ABD ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır. Her hakkı saklıdır.

©2022 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-1-5

Baskı: Ekim 2023

Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Editör: Ümran Özbacı
Son Okuma: Gözde Sayınsoy
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ

Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Paris'teki Ev

KELLY BOWEN

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

YAN | PA
SAJ

Ödüllü yazar **Kelly Bowen** Manitoba, Kanada'da büyümüştür. Veterinerlik alanında lisans ve yüksek lisans eğitimlerini Manitoba Üniversitesi'nde tamamlamıştır. Tarihi kurgu alanında bir yazar olma hayalini gerçekleştirmeden önce araştırmacı bir bilim insanı olarak çalışmıştır. Şu anda kocası ve iki oğluyla birlikte Winnipeg'de yaşamaktadır.

Belgin Selen Haktanır, 1970 senesinde Brüksel, Belçika'da dünyaya gelmiştir. Lise eğitimini New York'ta, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde ve lisans üstü eğitimini Atılım Üniversitesi, İngiliz Edebiyatı alanında tamamlamıştır. Diplomatik bir kuruluştaki araştırma asistanlığı, üniversite seviyesinde İngilizce öğretmenliği ve müzik stüdyosu işletmeciliği gibi iş alanlarından sonra, senelerdir yarı zamanlı olarak bir parçası olduğu çeviri alanında tam zamanlı çalışmaya başlamıştır. Amatör olarak müzikle ilgilenmektedir ve çeviri çalışmalarına Ankara'da devam etmektedir.

*Sıra dışı bir cesaret ve gle, nefrete ve zulme karşı
savaşmış isimsiz kahramanlara. Fedakrlıklarınız ve
abalarınız unutulmayacak.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Aurelia

PARİS, FRANSA

10 HAZİRAN 2017

Kadın çıplaktı. Vücudu koyu kırmızı ve turuncu yılankavi kıvrımlarla süslenmiş kadın kollarını başının üstüne kaldırmış, ellerini iki yana açmıştı; saçları arkasında simsiyah bir bulut gibi süzülüyordu. Dairenin açık kapısından içeri dolan ışık hüzmesinde, alanının ve mahremiyetinin ihlal edilmesine kızmış gibi koyu renkli gözlerinde öfkeli ve suçlayıcı bir ifadeyle tuvalden bakıyordu. Lia bir elinde büyük bir anahtarla, diğerinde orada olmaya hakkı olduğunu söyleyen özenle sıralanmış resmî belgelerle kapıda donakaldı.

Belgeler bu dairenin, içindeki tüm eşyalarla birlikte artık ona ait olduğunu söylüyordu.

Avukatlar, “Son derece değerli bir mülk,” demişlerdi. Lia adresi incelerken, idari asistan ona gıptayla, “Anneanneniz sizi çok seviyordu belli ki,” demişti. Lia bir yanıt vermemişti çünkü

anneannesinin öldükten sonraki niyeti de hayatta olduğu zamanlardaki kadar muğlaktı ve Lia sevginin bu işin bir parçası olduğundan emin değildi.

“Elektrik ve su açılmış olmalı,” dedi bina görevlisi Lia’nın arkasındaki merdivenlerin tepesinden. Bina görevlisi kendisini sadece Celeste olarak tanıtan, kısacık pembe saçları ve tatlı bir gülümsemesi olan gencecik bir kadındı. Lia ona hemen ısınmıştı. “Genellikle ofiste olmam ama başka bir şeye ihtiyacınız olursa hep bu civardayım. Beni aramanız yeter.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lia alçak sesle, anahtarı cebine koyarken.

“Telefonda burasının anneannenize ait olduğunu söylemişsiniz, değil mi?” diye sordu tırabzanlara yaslanmış olan Celeste.

“Evet. Öldüğünde burayı bana bıraktı.” Daha doğrusu, avukatlar onu ofislerine çağırdıklarında ve önüne bir sürü belge koyduklarında böyle demişlerdi. Dairenin ücreti ödenmiş ve masrafları anneannesine ait bir hesaptan temin edilmiş olmasına rağmen, Lia’nın bildiği kadarıyla Estelle Allard, Marsilya’dan başka bir yerde yaşamamıştı.

“Ah!” Kadının ifadesi yumuşadı. “Başınız sağ olsun.”

“Teşekkür ederim. Beklenmedik bir durum değildi. Ama bu daire... Bir şok etkisi yarattı.”

“Eh, kötü bir şok sayılmaz, değil mi?” dedi Celeste. “Keşke hepimiz bu kadar şanslı olsaydık.”

“Haklısınız,” dedi Lia, boynundaki kolyenin mineli ucuyla oynarken. O sabaha kadar, antika kolye anneannesinin ona verdiği tek hediyeydi. Sıradan bir şeymiş gibi on sekizinci yaş gününde hediye etmişti. Lia kadına baktı. “Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?”

“Altı senedir.”

“Bu daireyle ilgili bir şey bilmiyorsunuzdur herhâlde? Ya da anneannemle, Estelle Allard’la ilgili?”

Celeste başını iki yana salladı. “Üzgünüm, bilmiyorum. Açıkçası, binadaki çoğu kişiyi tanıyorum ama bu dairenin kime ait olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, ben işe başladığımdan beri boş olduğu.”

Lia birden belgeleri koltuk altına sıkıştırıp evrak çantasını açtı. Çantanın içinden resmî bir belge büyüklüğünde ufak bir resim çıkardı. Biraz gelişigüzel yapılmış olsa da etrafı zümrüt rengi ağaçlarla çevrili, simsiyah göğe karşı silüet oluşturan bir malikânenin göz alıcı resmiydi. Bu dairenin anahtarıyla birlikte, anneannesinin özel olarak ona bıraktığı tek şey bu resimdi.

“Ya Seymour ismi? William Seymour. Tanıdık geliyor mu?” diye sordu Lia, resmi Celeste’ye çevirerek.

Celeste yine başını salladı. “Hayır. Kim olduğunu sorabilir miyim?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu resmin altına imzasını atan ressam olduğundan başka bir şey bilmiyorum.”

“Hımm...” Celeste meraklanmış gibiydi. “Eskiden burada yaşadığını mı düşünmüştünüz?”

“Bilemiyorum.” Lia iç çekerek ufak resmi çantasına geri koydu. Aslında bir yanıt bulacağını düşünmemişti ama soru sormak ona bir şey kaybettirmezdi.

“İsterseniz bina kayıtlarına göz atabilirim,” dedi Celeste. “Uzun bir dönemi kapsayan bir arşivimiz var. Geçmişte William Seymour isimli birisi burada yaşadıysa bunu öğrenebilirim.”

Lia genç kadının bu teklifi karşısında duyulandı. “Hayır, gerek yok.” Bu kadının vaktini boşa harcamak istemiyordu. En azından, önce kendisi ufak bir araştırma yapana dek.

“Nasıl isterseniz. Ama araştırma yapmamı isterseniz, haber vermeniz yeterli.”

“Teşekkür ederim. Haber vereceğim.”

Celeste bir an için duraksadı. “Burada oturmayı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu sonra.

Lia yanıt vermek için ağzını açtı ama vazgeçti. Bu sorunun yanıtı evetti; en azından geçici olarak kalmayı düşünüyordu. Ama sonra? İşte, bu sorununsa basit bir yanıtı yoktu.

“Beni ilgilendirmez.” Kadın başını önüne eğdi. “Özür dilerim.”

“Özür dilemenize gerek yok,” diyerek gülümsedi Lia. “Henüz karar vermedim.”

“Umarım kalırsınız,” dedi Celeste içtenlikle. “Burada sizin gibi birisinin olması güzel...”

Bir kapının açıldığını ve bir köpeğin isterik isterik havlamaya başladığını duyan Lia arkasına döndü. Karşı daireden yaşlıca bir kadın çıktı ve ona doğru yürümeye başladı. Bir kolunun altında kıvranıp duran uzun beyaz tüylü bir köpek, diğer kolunun altındaysa ucu sivri bir baston vardı. Floş etekli, beli dar çiçek desenli bir elbiseyle ve boynundaki kalın bir sıra inciyle yüzyıl ortasına ait bir Amerikan sabun veya elektrikli süpürge reklamından fırlamış bir konu mankeni gibiydi. Beyaz saçları bol pudralı yüzünün etrafında özenle şekillendirilmişti ve kan kırmızısı bir ruj sürmüştü. Ruju dudaklarının üstündeki derin çizgilerin arasına dolmuştu ve iç karartıcı bir etki yaratıyordu. Aurelia anneannesinin hoşnutsuz bir ifadeyle cık cık ettiğini duyar gibiydi.

Makyaj yaptığının asla anlaşılmasını gerekir Lia. Tabii, görünmek değil de sadece fark edilmek istiyorsan, ayrı konu.

O zamanlar dudak parlaticılarına düşkün genç bir kız olan Lia, bu gizemli, eleştirel sözlere sinir olduğunu hatırlıyordu. Ama şimdi anneannesinin haksız olduğunu söyleyemezdi doğrusu.

Lia'nın komşusu gözlerini Lia'nın arkasında loş ışıkta seçilebilen büyük, çıplak kadın tablosuna dikmiş, mermer zeminde ağır ağır yürüyordu. Lia kapıyı ilk açtığında nasıl şok geçirdiyse, o da tabloyu görünce şok geçirmiş gibiydi ama ifadesi yavaş yavaş hoşnutsuz bir hâl almaya başlamıştı. Lia zoraki bir gülümsemeyle koridora adım attı ve içerideki manzarayı kapattı.

Kadın kaşlarını çatıp boynunu uzattı, içeriye bakmaya çalıştı.

“Tünaydın,” dedi Lia nazikçe. Yatılı okulunun içine işlemiş olan görgü kuralları, kadına bir şey demesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Yanıt olarak, köpek isterik havlamalarına devam etti ve kulak tırmalayıcı tiz sesi mermer zemin ile sıvalı duvarlara çarpıp yankılandı. Kadın yüzünü daha da ekşitip elbisesinin katmanlarının arasından bir parça sosis çıkardı. Sosis gören köpek havlamayı kesti ve pörtlek gözlerini Lia’dan ayırıp kadının bir pençeyi andıran elinde duran ödüle dikti.

Etrafa çöken sessizlikten sonra, “Bu dairenin sahibi siz misiniz?” diye sordu kadın zımpara kâğıdını anıştıran bir sesle.

“Evet.” Hâlâ o kadar yeni ve alışmadığı bir durumdu ki inanarak söylemek zordu.

“Hayatım boyunca burada yaşadım. 1943’ten beri,” dedi kadın gözlerini kısarak.

Lia’nın gülümsemesi silinmeye başladı. “Şey, uzun bir zaman...”

“Bu binada olup biten her şeyi bilirim. Bunca zamandır o daireye girip çıkan kimse olmadı. Şu ana dek.”

“Hımm,” dedi Lia pek de ikna olmamış gibi. Bunun bir soru mu, bir yorum mu ya da bir suçlama mı olduğundan emin değildi. Resmî belgeleri daha sıkı tuttu ve göğsüne bastırdı.

“Burada tek başına mı oturacaksın?” Kadının bakışları Lia’nın sol eline kaydı.

“Affedersiniz?” Lia elini cebine sokmamak için kendisini zor tuttu.

“Evlenemeyecek kadar yaşlı gözükiyorsun. Artık çok geç sanırım. Çok yazık.”

Lia şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kadını yanlış duymuş olabileceğini düşündü. “Efendim?”

“Senin gibileri bilirim.” Lia’nın komşusu burnunu çekti, bakışlarını önce Lia’nın ağır sırt çantası ile evrak çantasına, sonra da çıplak omuzları ile boyundan bağlanan kırmızı yazlık elbisesinin ince askılarına dikti.

“Benim gibileri mi?” Lia’nın sabrı taşmaya, kadına iyice sinir olmaya başlamıştı.

“Müzik sesi duymak istemiyorum. Uyuşturucu ya da içki veya parti yok. Gecenin bir yarısı seni bulmaya çalışan yabancı insanların kapımın önünde dolanmasını istemiyorum.”

“Erkekleri gündüz saatlerinde çağırmaya çalışırım,” dedi Lia tatlı bir sesle. Kendisini tutamamıştı.

Konuşma boyunca sessiz kalmış olan Celeste bir kahkaha patlattı ve öksürerek güldüğünü örtbas etmeye çalıştı.

Kadın başını hızla ona çevirdi.

“Tünaydın, Bayan Hoffmann.” Celeste kendini toparladı. “Nasılsınız?”

Madam Hoffmann genç kadının pembe saçlarına dikkatle batı ve kan kırmızısı dudaklarını küçümseyici bir ifadeyle bükte. “Dejenere gençlik,” diye mırıldandı.

Celeste telefonuna bir bildirim geldiğini duyunca ekrana baktı. “İşimin başına dönmem gerek,” dedi özür dilermiş gibi Lia’ya bakıp. “Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Binaya hoş geldiniz.” Kendisini tırabzanalardan geriye itip merdivenlerden inerken köpeğin yine isterik bir hâlde havlamasına neden oldu.

Lia bu karmaşayı fırsat bilip hemen içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı; bir anda boğucu bir karanlığın ortasında kaldı ama yaşlı kadınla konuşmaktan kurtulmuştu.

“Öfkelenmene şaşmamak gerek,” diye mırıldandı karşısında bir yerde duran çıplak kadın resmine. “1943’ten beri benim de karşı komşum böyle olsaydı, ben de öfkelenirdim.”

Bir yanıt gelmedi.

Dairede boğucu bir eskilik ve toz kokusu vardı, Celeste’nin bildiği o altı seneden daha uzun zamandır boş olduğunu açık ediyordu. Lia eşyalarını yere bıraktı ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Dairenin daha iç kısmında, geniş güneşli sokağa bakan

tarafıta, Lia'nın pencereleri örten kalın perdeler olduğunu tahmin ettiği bir şeyin etrafından içeri cılız bir ışık sızıyordu. Hiçbir şeyi net olarak görebilecek kadar olmasa da en azından şekilleri seçmesine yetecek kadar ışık vardı.

Lia dikkatle antreden içeri adım attı, tablonun silik silüetinin yanından geçti ve pencerelere doğru yürüdü. Attığı her adımla, parkeler de onun daireye girmesine itiraz ediyormuş gibi gıcırıyordu. Pencerelere ulaştı ve elini öne uzattığında, parmak uçları damaskoyu andıran kalın bir kumaşa değdi. O noktaya kadar iyi gitmişti. Bir yerden bir şey fırlamamış ya da başına veya ayaklarının üstüne düşmemişti. Perdenin kenarını tuttuğunda yukarıda halkaların perde rayında birbirine çarptığını duydu. Hiç tereddüt etmeden, perdeyi kenara çekti.

Ama buna anında pişman oldu.

Göz kamaştıran gün ışığı antika pervazlardan içeri akın ederken etrafında onu öksürten yoğun toz bulutları oluştu. Lia öğürüp öksürdü, gözleri bir anda sulanmaya başladı. Telaşla pencerenin sürgüsüne uzandı ve sürgü biraz takılarak da olsa yana kayınca derin bir oh çekti. Kurşun şeritli cam panellerden birini biraz araladı, zorlanan menteşelerin gıcirtısına aldırış etmeden yüzünü temiz havaya tuttu.

Tam bir dakika başını pencereden dışarı çıkarmış bir hâlde hızlı hızlı nefes aldı ve bu arada sokaktan geçen insanlara ne kadar komik gözüküyor olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Belki de dairenin kapısını ardına kadar açık bırakması gerekirdi. Belki de sevimli Madam Hoffmann'ın içeri ondan önce girmesine izin vermiş olması gerekirdi.

Öksürükleri nihayet dindiğinde içine derin, güçlü bir nefes çekti; sırtını dikleştirip kendisini içeride göreceklere hazırladı. Ağır ağır arkasına döndü. İşte, o anda anneannesinin öldüğünde ona bir apartman dairesi bırakmadığını anladı.

Ona bir müze bırakmıştı!

Havada hâlâ toz zerrecikleri uçuşuyordu ama parlak gün ışığı, gri-mavi fırtınalı bir gökyüzü deseni olan duvar kâğıdını aydınlatıyordu. Pencerelelerin karşısında, bazıları kır hayatını, bazıları ufka doğru ilerlerken sonsuza dek donmuş olan gemileri tasvir eden ve her birinden âdeta canlı renkler fişkırarak, yaldızlı çerçeveli onlarca kır ve deniz manzarası tablosu asılıydı.

Odanın ortasında, geniş bir İran halısının üstünde turkuaz renkli bir kumaşla ve bir karış tozla kaplı olan XV. Louis tarzı kapitone koltuklar birbirine bakacak şekilde duruyordu. Lia'ya en yakın olan koltukların kenarlarını uzunca bir yazı masası birleştiriyordu ve içeri giren herkesi karşılaması için kapıya dönük duran uzun nü tablo da o masaya yaslanmıştı.

Pencerelerin bulunduğu arka duvarda, içi boş çok zarif bir mermer şömine vardı. Şöminenin üstünde, duvarın yüksek bir yerinde asılı raf, bir zamanlar o geniş duvarda bir sanat eseri olduğunun emaresiydi ama bu eser her ne ise artık orada değildi. Başının tepesinde, odanın tam ortasından sarkan avizenin sallantılı kristalleri kısmen tozla kaplı olmasına rağmen ışıltılı gözüküyordu.

Lia bacakları uyuşmuş bir hâlde dairenin derinliklerine doğru ilerledi. Bir koltuğun yanındaki zarif fiskos masasının yanında durup birkaç çerçeveli fotoğrafı inceledi. Dikkatle ilk resmi alıp camını sildi. Üstünde vücudunu sımsıkı saran, boncuklarla bezeli ipek bir elbise, omuzlarına gelişigüzel atılmış kürk bir etol olan genç bir kadının, bir caz kulübünün önünde, sokak lambasının direğine yaslanmış bir fotoğrafıydı. Bir elinde ağızlık tutuyordu ve kameranın merceğine buğulu, seksi bir ifadeyle dalgın dalgın bakıyordu. Lia fotoğrafın arkasına baktı. Arkasında *Estelle Allard, Montmartre, 1938* yazıyordu.

Lia güçlükle yutkundu.

Daireyle ilgilenen avukatlar ona defalarca Estelle Allard'ın orada yaşadığını söylemiş olsalar da Lia buna o ana dek inanmadığını

fark etti. Paris'te yaşamak şöyle dursun, hayatında bir kere bile Paris'e gittiğinden söz etmemiş anneannesinin bu kadar büyük bir sırrı bunca zamandır saklamış olduğuna inanmamıştı.

Dahası, bunu neden gizlediğine dair en ufak bir fikir yoktu.

Fotoğrafi masaya geri koyup ikincisini aldı. Bu fotoğrafta, güzel Estelle yere yakın bir Mercedes'in direksiyonundaydı; pencereden dışarı sarkmış, fotoğrafı çeken kişiye gülüyordu. Gözlerinden birini gizleyen şık bir şapka takmış, saçlarını açık bırakmıştı. Lia şaşkınlıkla bu ateşli, korkusuz kadını, tanıdığı sert ve mesafeli kadınla bağdaştırmaya çalıştı. Ama bunu kesinlikle başaramadı.

Dikkatini son fotoğrafa verdiğinde kaşlarını çatı. Gülümsemeyen, sert ifadeli bir Alman askerinin fotoğrafıydı. Üniformasından fotoğrafın Birinci Dünya Savaşı sırasında çekildiği belliydi. Lia kaşlarını çatıp fotoğrafın arkasına baktı ama bunun arkasında hiçbir şey yazmıyordu. Fotoğrafi masaya koyup yanına dizilmiş dergilere göz attı.

Üstteki dergiyi yana itti. Altındaki sayı tozlu olmadığı için okunacak durumdaydı. Derginin sol üst kısmına kalın kırmızı harflerle *Signal* yazıyordu; kapağın geri kalanını sert ifadeli bir Nazi askerinin resmi doldürmüştü. Derginin sırtının alt kısmında aynı parlak kırmızı renklerle *Eylül 1942* yazıyordu. Lia elini hemen geri çekti.

"Bu, gerçek olamaz," dedi alçak sesle; yüksek sesle konuşmak, bunu gerçek kılacakmış gibi. Çünkü dergiyi açmadan bile ne göreceğini biliyordu. Nazilerin bu şehre girip istila ettiği bir zamanda yayımlanmış Alman propagandası ve gösterişli Nazi yanlısı fotoğraflar.

Lia bir kez daha Mercedes'inde gülerek poz vermiş genç Estelle Allard ile isimsiz Alman askere baktıktan sonra fotoğraflara, dergilere ve bunların işaret ettiği korkunç bağlantıya sırtını döndü. İçini kötü bir his kaplarken süslü şöminenin yanından diğer köşeye geçti. Orada alan daralıyor, resmî bir yemek odasına

dönüşüyordu. Odanın tam ortasında, etrafında bir örnek sekiz sandalyeyle, gül ağacından bir masa duruyordu. Sağındaki duvarın önünde, raflarına sıra sıra kristaller, gümüşler ve porselen tabak çanaklar dizilmiş, yüksekliği boyunu aşan bir büfe vardı.

Büfenin karşısındaki duvarda, geçmiş yüzyılların giysileri içinde çarpıcı ve dikkat çekici erkekler ile kadınların portrelerinden oluşan bir başka koleksiyon asılıydı. İçini saran dehşet hissi giderek artarken Lia dudağını canını acıtacak kadar ısırırdı. Sanat eserleri, istila sırasında Naziler için önemli hatıralıklar olmuştu ve kodamanların koleksiyonları çalınmıştı...

“Kes şunu, Lia.” Kendi kendine konuşmanın ne kadar aptalca olduğunu umursamadan başını iki yana salladı. “Saçmalama.”

Evet, dairede Nazi propagandası vardı. Ama tek bir fotoğraf ve birkaç dergi, bu duvarlardaki tabloların çalıntı olduğunu ya da yasa dışı yollarla elde edildiğini anlatmıyordu. Anneannesinin, gençliğinde sanattan hoşlanması dışında bir nedenle bu koleksiyonu o dairede kasıtlı olarak saklamış olduğu anlamına gelmiyordu. Komplo teorilerini Hollywood’a bırakmak daha doğruduydu. Bir de radikal bağnazlara.

Lia bakışlarını güçlkle tablolardan ayırdı ve yemek odasından koridora çıktı. Sağındaki bir kapı ufak bir ocağın, ufak bir buzdolabının ve kristal bir kadeh dışında bomboş olan tezgâha monte edilmiş olan derin bir eviyenin bulunduğu mutfâğa açılıyordu.

Hemen solunda, bir çift Fransız kapısı açık duruyordu ve sayvanlı bir karyolanın silüeti dairedeki bu son alanın yatak odası olduğuna işaret ediyordu. Lia odaya girdi, yatağın yanından geçti ve öncekinden daha büyük bir dikkatle kalın perdeleri açtı.

Tavana yakın kenarları hafifçe sararmış ve solmuş gül rengi duvar kâğıtlarıyla kaplı oda, gün ışığında düşündüğünden çok daha feminen gözüküyordu. Odada, hepsi Paris tarzını yansıtan oymalarla kaplı çift kişilik bir yatak, bir tuvalet masası ile sandalyesi ve kocaman bir gardırop vardı. Yatak derli topluydu; keten

nevresim takımı yıkandığında büyük ihtimalle duvarlar gibi gül rengi olacaktı.

Oda güzelce serilmiş yatak örtüsünün üstüne fırlatılıp kırışmış, unutulmuş ve üstü tozla kaplanmış olan bir giysi dışında son derece derli topluydu. Lia giysiyi ince askılarından tutup kaldırıncaya, bunun bir gece elbisesi olduğunu fark etti. Limon sarısı şifon ve krep kumaştan dikilmiş, kristal taşlarla süslenmiş ve hangi yüzyılda alınırsa alınsın çok pahalı olduğu belli, muhteşem bir elbiseydi. Birisinin bir çift eski çorap gibi fırlatıp atacağı bir şey değildi.

Şaşkınlıkla elbiseyi yatağa koydu ve gardırobun köşesindeki dar, kemerli kapıya baktı. Kapı modern gömme dolaba benzer bir alana açılıyordu. Bir giyinme odası olarak kullanıldığını tahmin etti ama içeride adım atacak yer yoktu. Her iki yanında sıkışık bir şekilde asılı duran o kadar çok elbise ve tuvalet, kürk ve manto vardı ki Lia arka duvarı bile göremiyordu. Yerde onlarca çift ayakkabı, üstteki bir rafta da şapka kutuları duruyordu. Bazıları deri ve saten kumaşla kaplı daha ufak mücevher kutularıysa ön tarafa dizilmişti.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Lia, gördüklerine inanamayarak. Geri geri giyinme odasından çıktı ve aynı pahalı şeylerle karşılaşacağını düşünerek gardırobu açtı. Ama geniş gardırop hemen hemen boştu ve içinde sadece beş altı tane tuvalet asılıydı.

Her biri özenle işlenmiş, applike yapılmış ince ayrıntılarla dolu olan, senelerin tozundan korunmuş bu tuvaletler ipek ve saten kumaşlardan dikilmiş tasarım elbiselerdi. Lia parmaklarını safir rengi bir eteğin üstünde gezdirdi ama kumaşı kirleteceğinden korkarak elini hemen geri çekti. Gardırobu kapatıp alnını çift kapılara yasladı. Tuvaletler, ayakkabılar, kürkleri; orada bir servet yatıyordu. Tıpkı salondaki şık mobilyalar ve pahalı sanat eserleri gibi.

Tüm bunlar yetmiş seneyi aşkın bir süre gizli kalmıştı.

Lia bir tavşan deliğine düşmüş gibiydi. Korkunç sonuçlara varmayı fazlasıyla kolaylaştıran akıl almaz, çılgınca bir tavşan deliği!

Başını kaldırdı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Varsayımlar asla iyi sonuçlanmazdı; bilime adanmış bir kariyer ona bunu öğretmişti. Anneannesini hemen yargılamamaya karar verdi. Elinde aksi iddia edilemeyen kanıtlar olana dek, en kötü senaryoya inanmayacaktı.

Şimdilik varsayımları bir kenara bırakacaktı. Yapılması gereken, bir an önce halledilmesi gereken işlerin bir listesini çıkaracaktı. Listeler rakamlardan ve ihtiyaçlardan oluşurdu, tahminlerden ve varsayımlardan değil. Listeler düzenli ve mantıklı olurdu; karmaşa ve belirsizlikle karşılaştığında her zaman kontrol edebileceği şeylere odaklanmasına yardımcı olmuşlardı. Evet, ihtiyacı olan şey kesinlikle dikkatle hazırlanmış listelerdi.

Kendisini biraz daha iyi hissederek yatak odasının kapılarına doğru yürüdü ama aynadaki aksini görünce aniden durdu. Tuvalet masasının üstüne asılmış ayna biraz yıpranmış ve lekeli olmasına rağmen, Lia'nın yüzündeki endişe çizgilerini açığa vuruyordu. Lia gözlerini aynadaki aksinden ayırmadan, tozlu olmasına aldırmadan neredeyse istemsizce ufak sandalyeye çöktü. O aynaya son bakmış olan kişi anneanesi miydi? Lia geçmişe geri gidebilseydi, orada ne görürdü? Kimi görürdü?

Bakışlarını tuvalet masasına çevirdi. Masanın ortasına cam süs şişeleri dizilmişti. Şişelerin yanında bırakıldıkları yerde kalakalmış bir çift kadın eldiveni duruyordu. Eldivenlerin yanında, aynanın alt kısmına dayanmış ufak bir kart vardı. Lia bunu alırken bir kartpostala benzediğini düşündü.

Ön tarafında eski bir tapınak gibi bir sıra Roma sütunu olan, uzun, yüksek bir binanın siyah beyaz fotoğrafıydı. Etkileyici bir mimariye sahipti, bunu sadece arka planda rüzgârda gururla dalgalanan Nazi bayrağı bozuyordu. Dehşet hissi geri geldi ve çok daha kötücül bir şeye dönüştü. Lia ağır ağır kartpostalı çevirdi.

Rengi solmuş harflerle *Sevgili Estelle için* yazıyordu. *Teşekkürlerimle, Hermann Göring.*